

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felelős szerkesztő:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közlünk.

A magyarságer.

Sátorlajuhely, jul. 29.

Legfőbb célunk ezen a földön a magyar nemzet fennmaradása és fejlődése.

Ez a cél kell, hogy vezesse gondolatainkat, irányozza tetteinket, ez kell, hogy vezércsillagul ragyogjon előttünk mindenütt és mindenben. Erre kell törekednünk, ezért kell élnünk és küzdenünk.

Minden, ami ezt a célt szolgálja, helyes, jó és követendő, minden, ami ezt akadályozza, átkos, rossz és üldözni való.

Ennek a célnak szempontjából kell megítélnünk mindent: politikai, gazdasági, társadalmi kérdéseket, — s állásfoglalásunkál, programunk, irányelveink kitűzésénél csak ennek a célnak a szempontja lehet döntő.

A magyar nemzetnek joga van élni és így joga van megszerezni minden feltételt, ami az életéhez szükséges. És ha ezeknek a feltételeknek a megszerzése közben másokkal, más nációkkal összeütközésbe jön: joga van harcot vívni életérdekeinek érvényesüléséért. A harcban pedig győz az, aki erősebb.

Harcot vívott a magyar, mikor bejött erre a földre, harcot vívott népekkel, amelyek szintén itt akartak élni és fejlődni, mint ő.

A magyar erősebb volt, és le-

győzte valamennyit. És akkor dönt el, hogy ezen a földön a magyar-nak van joga érvényesülni, hogy ennek a földnek minden terményével, minden kincseivel a magyar nemzet fennmaradását, fejlődését kell szolgálnia. Csak a magyar nemzetét.

Akkor és az által lett ez törvény, mikor Árpád elfoglalta Attila ősi földjét, s megalkotta rajta magyarok országát.

És törvény még ma is, és törvény lesz mindörökké. Törvény, amelyet ezer év hosszú harcainak csepegő vérével, ezer év nehéz munkájának omló verejtékével irunk bele az emberiség nagy törvénykönyvébe, s amelyet onnan kitörölni nem engedünk.

S ez a törvény nem tűr a magyar földön más célt, más érdeket, mint a magyar nemzetét. — Ezt kell szolgálnia, ez előtt kell meghajolnia mindenkinek, aki magyar földön él. S aki ennek a törvénynek nem engedelmeskedik, annak el kell innen pusztulnia. Aki pedig ezt a törvényt meg akarja változtatni, az előbb győzze le és irtsa ki a magyart, ha tudja.

Nagy igazságok ezek, amelyeket jól érzünk és tudunk mindnyájan. Vajjon mikor tanítjuk már meg rá a nemzetiségeinket is? Mikor értjük meg velők, hogy ez az ország magyarok hazája, s aki itt él, az csak a magyar nemzet kegyelméből él, s annak a

magyar nemzettel együtt kell éreznie s egy célra kell törekednie?

Nekünk pedig nemzeti célunkhoz arra van szükségünk, hogy magyarrá tegyünk mindenkit, aki ezen a földön él, hogy magyar földön magyar legyen az utolsó göröngy is.

Ezt kell akarnunk, erre kell törekednünk, s akinek ez a törekvésünk nem tetszik, az menjen és keressen jobb hazát magának.

Jogunk van ezt tennünk, mert erősebbek vagyunk, mert ez az ország a miénk.

Kötelességünk ezt tenni, mert csak akkor maradhatunk meg, ha mindnyájan magyarok leszünk. — Életérdekek ez, amelyet érvényesítenünk kell a pokol minden hatalmával szemben is.

Poroszország egy vad igazságtalanság utján jutott hozzá Pozenhez, a legyilkolt és széttépett Lengyelország egy darabjához. Nem nyílt, becsületes harcban foglalta el, mint Árpád a mi hazánkat, hanem megszerelte egy alattomos cselszövés, egy gonosz összeesküvés árán.

De az övé lett, és mikor megszerelte, hozzáfogott az erőszak minden eszközével németté tenni annak a szerencsétlen földnek lengyel lakosságát Erőszakot erőszakra halmozott, s nem tiltakozott ellene senki, nem bántotta érte senki. Mert az a föld Poroszország földje volt már, és a

pótolá valamiddig elvesztett erőmet. — Ezredes ur, zászlótartónak jelentkezem!

Az ezredes végig néz rajtam, arcom öröm fut végig, a tiszt urakén szintén, mert végre akadt egy ember, aki megmenti az ezred becsületét. De egyszer csak, amint a hosszú firkés után arcomra veti tekintetét az ezredes, végtelenül elkedvetlenedik, a tiszt urak is nyomban elkedvetlenednek (ez így illik), s én azt hittem, hogy elsüllyedek, a mikor az ezredes egy bosszus kézmozdulattal elküldött.

A természet tetszett (olyan volt, mint egy cédrus Libanon erdejéből) — de ezer figura! — nem volt bajuszom egy szál sem, már pedig zászlótartó bajusz nélkül olyan, mint Pollux Castor nélkül. No hiszen ezt tudjátok is.

Sem baj! gondoltam, azért mégis csak én mentem meg az ezred renegetjét!

Egy félóra múlva ismét raporton voltam. Az ezredes elkacagta magát, azután sirni kezdett a jó öreg, és sirtak a tiszt urak is örömlükben.

Volt már zászlótartó!

Én még aznap megkaptam az őrmesteri ruhát egy ödrével együtt, mely a zsebemben volt s így szólt: „Őrmester! Ha a bajusza leesik, számíthat kegyeimre!”

Én pedig tudtam, hogy milyen az a kegy, és borsózott a hátam attól

mikor a világ beleegyezett, hogy azé legyen, ezáltal beleegyezett abba is, hogy annak a földnek lakóit poroszokká tegye.

Hát csak nekünk ne lenne szabad magyarrá tenni minden népet, amely a mi hazánk földjén lakik? Hát csak nálunk lenne az jogtalan és igazságtalan, ami szabad a porosznak, szabad a muszkának?

Nálunk, akik nem erőszakkal csatoltuk országunkhoz idegen nemzet földjét, hanem a saját földünkön adtuk idegen népeknek szállást és ételmet!

Csak mi ne mondhassuk azt ezeknek: „Jól van, lakjatok a magyar földön, egyétek a magyar kenyert, de csak úgy, ha ti is magyarokká lesztek!”

Mondhatjuk, sőt kell mondanunk. Jogunk is van, erőnk is van hozzá.

Fennmaradásunk érdeke követeli, hogy megtegyük Hiba volt, hogy eddig elmulasztottuk, — bűn volna, ha most se fognánk még hozzá.

Ha ezelőtt harminc esztendővel elkezdtek volna erősen és komolyan magyarosítani Zemplént, ma már csak magyar szó hangzanék a határszéltől a szerencsi síkig. Nem tették.

Ne akarjuk, hogy ilyen eredménytelenül muljék el a ránk következő harmincz esztendő is.

b. b.

TÁRCA.

Egy helyi Falstaff.

A „Felsőmagyarországi Hírlap” eredeti tárcája.
Írta: Toma István.

Falstaff, amilyen gyerekesebb értelemben, fiók kiadásban jut a világ minden városának, sőt minden falvaeskájának is elég, de az igazi, shakespearei értelemben vett ideális példány ritka vidék tulajdona. Budapestnek egy jutott, az „örög” Mohácsy bácsi, a kinek belső tulajdonaival egyenes arányban állott testének súlya is. Ő nála bravórosabban hazudni még eddig nem tudott senki Magyarországon. Hogy hazánk más városának is jutott volna ebből az európai hirre vergődött typusból, nem tudom. Ugy látszik, hogy a falstaffi csirrákkal született emberek nálunk csak Hány Jánosokká nőhetik ki magukat, de ezek aztán teljes kifejlett példányok, s számuk megközelíti a csillagokét. És e falstaffi ritkaság dacára Újhelynek mégis csak jutott egy shakespearei alak, felruházva a „nagy alkotó” alakjának legkiválóbb és legszembeszökőbb tulajdonaival.

A neve? Ne bántuk, még köztüink él. Tisztes polgár. Anyanyit azonban mégis el lehet árulnom, hogy fajtája érzékkel bír a gitár pengétségéhez.

Ő maga sem tudja, hogy mit tesz,

de amikor beszél, hazudik s olyan nyugodt lélekkel, amint a pápista imádkozói szokott. Dicsékszik olyan csendes hangon, olyan pírulva, a mint a szerelmes szerelmét súgja és minden adandó alkalommal gyáva, remegő, de e tulajdonságai leplezősére van egy tarisznya leleményessége.

Jellemezze különbben önmagát azoknak a hazudozásoknak, elbeszéléseknek elmondásával, melyek saját szavai után emlékezetemben megmaradtak.

* * *

Katona lettem. Bár volt önkéntességi jogom, nem éltem vele. Mert ha csakugyan létezik az egyenlőség, éljünk hát a szerint és ne keressünk formulákat az ez alól való kibúvársra. Ez az én felfogásom.

Nagy napra készültünk, ezred jubileumra. A legénység raporton volt (én a kórházban feküdtem) — zászlótartót kerestek közöttük. Nem akadt egy sem. Az ezredes szidta a sorozó bizottságot, az őrnagy a zászlóalj, a kapitány a századot és így tovább. Dühösekké voltak szörnyen, hogy egyetlenegy rendes formájú ember nincs a regimentben. Amint meghallottam a gyalázatot, kibújt belőlem a betegség, orvosom tiltakozása ellenére is felöltöztem és jelentkeztem ezredraportra. A betegség megszűnt ugyan, de a halottak miatt feltámadt harag mégis

KOSSUTH SZOBOR.

Lelkes örömmel látjuk, hogy végrehalára megmozdul egész Zemplénvármegye.

Az a lidércnyomás, amely olyan kegyetlen hatalommal tilt az emberek lelkén, hogy még a nevé is alig merték kimondani Kossuth Lajosnak, eloszlott, elmúlt végre, s most látjuk, hogy igaz magyar érzés lakott itt minden szívben, csak a gyávaóság nem engedte eddig, hogy nyilvánkozzék.

Legujabban a bodrogközi járás Kossuth-szobor bizottsága becsüdjött ki a következő szép felhívást:

Allítsunk szobrot Kossuth Lajosnak!

Lángoló tűz voltál egykor és izzó tűz vagy ma is, Kossuth Lajos!

A hazaszeretet őseréjével eget-földet rázó viharoként küzdöttél eszméidért és ezek az eszmék most is ott vannak a magyar nép lelkének mélyén, hamvadózó bár, de izzó parázként!

Hamvadózó parázként; mert idegen Istenek támadtak azóta, a mióta elhagytad ezt a hazát és ezek az idegen Istenek egyre altatgatják azt a tüzet, a mely hajdan lángolt a lelkében és a melynek Te voltál a Fejedelme: Kossuth Lajos!

Hamvadózó parázként, mert volt idő, a midőn megtagadtad, száműztél Téged az a nép és Te egyedül maradtál, mint a világtól távol eső erdők Remeteje.

Megtagadtad, száműztél hivatalosan; de akkor is rajongó szeretettel esüdjött Rajtad; mert a szívet nem a hatalom parancs szava, hanem a lelki erő; az Istenség kormányozza.

Sajgó szívünk fájdalmában küldöttünk Hozzád egy-egy sóhajts Te megértetted, hogy ez a gyenge sóhaj erősebb a törvénynél, mert ebbe szívünk valódi érzését lehelteük.

Megértetted, hogy Nélkülöd mi is olyan boldogtalanok vagyunk, a milyen Te voltál nélkülünk, Kossuth Lajos!

Hogy is tagadhattunk volna mi meg Téged, a mikor Te vagy a magyar nemzet érzelmeinek Multja s jövőd reményeinek Messziassa: Kossuth Lajos!?

Jézus Krisztus megváltotta a világot, te megváltottad néped millióit; addál neki szabadságot, a mely előtted egy kiváltságos osztály kezében volt.

Szabad lett a föld, szabad lett a gondolat, gyűjtöttél Apostolokat s szájukba adtad az Igét „Talpra Magyar!”

Izzó lelked hevében többet tettél a népért, mint az előtted letint századok, összesen s annyi szenvedés, keresztrefeszítés után még sirodban sem tudsz pihenni Kossuth Lajos!

Hiába temettünk el Tégedet, Te ősz Remete, Te azért közöttünk vagy és közöttünk is maradsz mindörökké!

Kikélsz koporsódból, mint a hazajáró Lélek, a melynek nincs nyugalma addig, míg el nem éri azt, a miért nagy szívének utolsó dobbanásáig küzdött, míg el nem éred hazád függetlenségét: Kossuth Lajos!

Visszasír Téged a mi Lelkünk s csak jöjj el, jöjj el temetőből hozzánk Kossuth Lajos!

Világíts bele a magyar nemzet történelmének messzaságába; a fényes multba, mutass rá a történelem igazságára, gyűjtsd magad köré ezt a mostani tévelygő nemzetet, tárd elő nyomoruságának okait, vezess el arra a helyre, a honnan a nép jövőjének utjai számtalan irányban elágaznak s ott biztos közel mutogasd meg neki azokat az utakat, a melyek boldogulásához vezetnek; állami függetlenségének és szabadságának útjait!

Magyarázd meg ennek a népnek, hogy őt nem azért szemelte ki a történelem arra a helyre, hogy idegen nép rabszolgája legyen, hanem azért, hogy történelmi hivatását nagy multjához híven teljesítse s tántoríthatatlan hűséggel ragaszkodjék Hozzád, Kossuth Lajos!

Világosítsd fel ezt a népet, hogy addig hiába küzd, furdal, izzad vért, hiába vannak erőnyök fáradságának gyümölcseit nem fogja leszedni, míg szilárd elhatározással azokon az úton nem jár, a melyeket Te jelöltél ki számára: Kossuth Lajos!

Emeld ki a hit any egyéni érdek sarából ennek a népok lelkét, hogy büszke önérettel nézzen szét a haza határain, lássa meg ennek gazdságát s nyerjen ebből biztatót önműlő gazdasági életének megteremtéséhez. Lássa meg a haza földrőre reáboruló tiszta égboltozatot, ahonnan egy igaz Isten tekint le rád: a Függetlenség, Egyenlőség, Testvériség Szent Háromság egy Isten!

Lehetetlen is az, hogy egy nép, a mely évezreden keresztül a szabadság széles útait járta és függetlenségéhez oly szívós kitartással ra-

gaszkodott, pár évtized alatt felejtse a multat és törekvéseinek végcélját!

Elképzelhetetlen is az, hogy a magyar nép lelkéből már kivészott volna imádott alakjai: Rákóczy, Petőfi s a te szellemed: Kossuth Lajos!

Képtelenség is az, hogy legyen magyar ember, a ki megtagadja származását, őseit s most már lelkesedni se tudjon azokért az eszmékért, a melyekért a magyar történelem büszkeségei gondolkodás nélkül haltak meg, s a melyekért Te is válladra vetted a hontalanság keresztjét: Kossuth Lajos!

Ebben a feltevésben fordulunk Hozzád: Bodrogköz érdemes Községe s kérjük esatlakozásodat azon mozgalomhoz, a melynek célja, hogy vármegyénk nagy Szülőtte: Kossuth Lajos emléke a megye székhelyén megörökíttessék.

Allítsunk szobrot Kossuth Lajosnak s mutassuk meg, hogy a mi vármegyénk nem méltatlan erre a névre: „Kossuth vármegyéje”!

Király-Helmec, 1901. júl. hó 21-én.

Hazafias üdvözléssel:

A bodrogközi járás Kossuth szobor bizottsága:

Dr. Farkas Róbert,

biz. elnök.

Dr. Tarczy Pál,

biz. jegyző.

Szerdahelyi Vencze, dr. Szmracsányi Béla, dr. Weinberger József, Zakarida János, Bárczy Balázs, Diószeghy Pál, Egyri Elek, Elek János, dr. Fuchs Emil, Heffler Konrád, Kossuth Lajos, Miklós Béla, Olbey János, Somogyi Gerő bizottsági tagok.

— Kossuth-szobor — Sárospatakon.

Id. dr. Lengyel Endre F. hó 21-ének délután 3 órájára a város közönségét értekezletre hívta össze. Ez értekezleten a város intelligenciájának legnagyobb része és nagyszámu gazdaközönség, egy a kereskedő és iparos osztály is jelen volt. Tekintettel arra, hogy Sárospatak közönsége jóval előbb, mint a satoraljai helyi Kossuth-szobor mozgalom megindult, elhatározta, hogy Sárospatakon hazánk nagy fiának szobrot emel, szobor-bizottságot is alakított és a gyűjtést megkezdette, az értekezlet elhatározta, hogy a megyei Kossuth-szobor javára működő helyi bizottságot nem alakít; mindazonáltal kellőképen méltányolva a megyei Kossuth-szobor jelentőségét s annak minél impozánsabb alakban való létesítését mint zemplénmegyei község maga is óhajtván, nem zárkózik el

tor mesés művészetét, vagy kölje föbe tüstént!

Esztellára néztem. Ő a szerelmesleány pirulásával és igézetével állott előttem. Elragadt! Az ígért esők ösmereken kéjjel öntö el lényemet, s elhatároztam magam a legnagyobbra. Nem bravuros-kodtam Hektort, mert ez olesó bére lett volna a esőknek, hanem behunyva szemem, hogy a könnyek, gyöngöseségem jelei ki ne gördülhessenek, egyik gróf pajtásom után szaladó Hektorra emeltem fegyveremet és Hektor a következő pillanatban vakkantás nélkül összeesett.

Nagy lett az elszörnyedés, azután hallám, amint suttogva mondá a társaság:

A nagyobb áldozat hozta meg Esztella esőkjáért. Valódi desentimén! Igazán közénk való!

Esztella pedig, mint egy olympi szerelmes istennő keblekre rohant s ajskánk az urak és hölgyek harsány éljenzése közt forró esőkben érinték egymást.

Vajjon melyik lett volna a nagyobb áldozat?

Együttal feltámadt bennem az a gondolat is, hogy ilyen bravurral hazudni talán még az atyámostor Falstaff sem tudott.

(És mi ez még a többihez képest, melyeknek elbeszélésében megakaszt a térlány?)

a megyei szobor javára megindult mozgalom elől, hanem kiegészítvén a sárospataki Kossuth-szobor bizottságot 100 tagra, mely aztán a maga kebeléből egy szűkebb végrehajtó-bizottságot fog alakítani, utasította e bizottságot, hogy hasson oda, miképp a város, illetve a bizottság a helyi Kossuth-szobor költségeinek biztosítása mellett a megyei Kossuth-szobor alapja javára is adakozhassék, annak létesítéséhez is hozzájárulhasson. Az értekezlet a szoborbizottság elnököül id. dr. Lengyel Endrét, jegyzőjéül dr. Kiss Sándort választotta meg.

HIREK.

—

Petőfi.

Most ötvenkét esztendeje, hogy egy 26 éves fiatal embert megöltek a kozákok a rettenetes végű segesvári esatában.

Egyszerű, igénytelen, alacsony termetű, vézna kis ember volt. Közönséges nyári vászonruhában. És olyan fiatal, szinte gyerek. Mindössze 26 esztendő. Nem is valami híres nagy család sarja; szegény paraszt keresmáros fia volt.

És abban a véres nagy esatában, ahol egész Erdélyt elvesztettük, ahol egész nyári ezer jó magyar ember, annyi sok jeles, nagy ur, annyi sok főtiszt elesett, ahol legszebb reményeink omlottak hamuvá, mégis az volt a legnagyobb vesztesége a magyarságnak, hogy ez a 26 éves fiatal ember is elesett ottan.

És azóta mindig nem azért emlékeztet, nem azért siratmas nekünk a segesvári esata, mert az volt a vég kezdete, a szabadságharcunk porba sújtó vihar első villámcsapása, hanem azért, mert ott halt meg *Petőfi* Sándor.

Abban a 26 éves vézna testben, amelyből vad kozák dárdája oltotta ki az ifju életet, abban lakott a legnagyobb, legszebb, legfenségebb magyar költői lélek. Az a lélek közelítette meg minden magyar lángelmék közül legjobban az istenséget.

És az a nagy lélek egy durva kozákdárda egyetlen döfése által megszünt alkotni, megszünt teremteni.

Írtózatossá végzet, hogy egy félvad embernek egy buta közmozdulata örökre némává tudja tenni az istenség legremekőbb megnyilatkozását!

Ötvenkötyszer fordult már azóta az év, és ötvenkötyszer siratta meg a magyar azt a gyásznapot. És siratni fogja, míg csak egy magyar lesz a földön.

A könnyek ragyogásából támad az O legszebb apoteózis, és ez az apoteózis egyre nagyszerűbb, egyre magasztosabb lesz, minden új év csak új ragyogással, új glóriával árasztja el.

Annak a kozákdárdának a döfése egy embert ölt meg, de csak azért, hogy támadjon belőle egy isten, aki élni, tündökölni, világítani fog mind örökkön örökké.

Imádkozunk hozzá ma földi halála évfordulóján, gyűjtsünk új lángot szent emlékezetének azon az oltáron, amelyet minden magyar ember saját szívében emelt Neki.

b. b.

Kronika.

Kazinczy utcán elmerengve járnak Uri dáma, urfi és grizett. Mert van keletje ma a makadának. T. közönség egy-c élhiszed? De mondjátok csak fényes uri dámák Egyenként és aztán összesen: Nem vágytok-e ti szerény ülőhelyre, Séta közben, járda mentében...?

*

Hissen tudom, hogy jó a séta nyárba! Szükséges is, aztán uri sikk. De megpihenni mégis: megpihenni, Néha-néha inkább jól esik.

szakosom, hogy a ceremóniák után ezredesem hozzám jön, s hálás vállveregetés közt szól:

— Örmester! Láttam mindent! Ha háboruban vagyunk most már főhadnaggyal fognék kezni! Szervesz!

En szerényen meghajtam magam, s mire bakkancsom fényes lett, már rég elfelejtettem a csudálatos nap történetét.

*

Afféle fiatal legény koromban az apámat látogattam meg, ki X. Y. grófnál lovászmester volt. A gróf éppen nagy, fényes vadászatot rendezt s én leánya kérésére, tudjátok, gyermekkoromban játszóársam volt, szintén résztvettem. Mint affajta lágyabb arcu gyerek, ott lovagoltam a gróf és báró kisasszonyok oldalán. Nem is kell mondanom, hogy a méltóságos kisasszonyok engem tüntettek ki szavakkal, s keresték társaságomat. A gróf fiuk körülrajongva követtek minket.

Déltájban a vadászkiáltók bugó szavára ebédhez ültünk. Hektor kutyám mellettem foglalt helyet és okos szemével nézte a hölgyeket.

— Szép kutya!

— Okos kutya, mondám én.

— Ugy? talán valami története is van?

— Kivánsiak rá?

— Oh, amit maga tud, azt sóvárgva kívánjuk.

Kedves Esztella (mert csak így engedte hogy szólítsam) és méltóságos hölgyeim! Hektort kölyök korában egy vak koldustól vettem pár száz forintért.

— Ah! Ugy! ... Nagyszerű!

Említést sem érdemel! Szóval Hektor az enyém volt.

Megfigyeléseim után rájöttem, hogy ebben a kutyában emberi tulajdonok rejtőznek és bátran állíthatom, hogy szunnyadó kutyagenie volt. Oktattam s ma már Hektor valóságos művész! Egyszer társaságban voltam, s az arany órámat otthon hagytam. El nem mehettem érte, de föltétlenül szükségem volt rá. A nélkül, hogy valamit szóltam volna, Hektor mellettem terem, mert ő a gondolataimat is tudja már, én rászólok: „Hektor itt a szobakules, ez a szekrény kules, óráim közül a legujabbat el hozod”, őt percz se telt el, Hektor visszajött és...

— Az óráit nem hozta el!

— És az óráit, a kulesokkal együtt leakasztottam nyakáról, melyet a láncsal önmaga erősített oda!

A hölgyek és urak táborán a csudálat moraja futott át s azután egymás közt versenyezve igyekeztek legalább egyszer megsimítani Hektor okos fejét!

— És meg tudna-e válni ettől a csudálatos állattól? Kérdék az urak meglehetősen irigykedéssel.

— Nincs az a pénz!

Ekkor Esztella fordult felém:

— Kedvesem! Két kívánságom van, s bármelyiket teljesítse megnyeri esőkomat. Mutassa be előtünk Hek-

Nem kelt-e még új vágy a szívetekbe. Uteza mentén, szép padok után.

Milyen jó volna, ah mily jó! — pi-henni
— Séta fászt — ugy kilene után?!

Eme dolgot öllött im most eszembe, Mert fél tíz — s a korzó hangtalan. S a t. közönség eifáradva rémlép. Ha nem is halva, de — aiva van! És e közönség kedves érdekébe' Szót emel ma árva krónikám: Hogy legyen lóca a Kazinczy utcán, Mert, hogy nincs, ez fájdalmas hiány.

Kérném szépen, polgármester ur, önt, (Tán Bogdányban is olvas lapot?) Legyen lóca a Kazinczy-utcán. Adjon nekünk, szomszerint: hatot, S ne higye azt, hogy önönderekebe' All, hogy most én lantot ragadok. Hiszen a pechem rém-mód óriási: S bizonynyal lócait sohasem kapok.

Am távozzon érdek messze tőlünk S bár ön 'mester hűs fűvön hasal: Gondoljon egy pár ezer családra. Aki — shoking! Ujhelyben nyaral.

— **Egyházmegyei hir.** *Urhincóts* Sándor vásárhelyi segédlelkész a málicai parochiára küldötték ki lelkésznek ideiglenes minőségben.

— **Áthelyezések.** Abonyi Károlyt a sárospataki áll. tanítóképződéhez beosztott gazdasági tanárt a földművelésügyi miniszter áthelyezte Csáktornayára — *Gyulay* Károly csáktornyai gazdasági szaktanár a sárospataki áll. tanítóképződéhez helyeztetett át.

— **Halálozás.** *Stephán József* 1848-49-iki honvédfőhadnagy, *Stephán József* helybeli pénzügyvizsgáztatósi számellenőr édesatyja, f. hó 29-én, 75 éves korában, házasságának 46-ik évében Sátoraljaujhelyben elhunyt. Temetése f. hó 31-én délután 5 órakor fog a róm. kath. egyház szer-tartása szerint végbemenni.

— **A drága színház.** Megirtuk a multkor egy kis összehasonlításban, hogy milyen szörnyű drágán építettek az ujhelyi színház belsejét. Mintha minden darabját patikában vették volna.

No de megvan az a vizsgálatunk, hogy ha drága a színházunk, legalább szép tartós és jó is, úgy, hogy ez némileg kiengesztel a hallatlan drágaságot.

Különösen a tartósságát fényesen bizonyítja, ami most történt. Leszedték ugyanis szellőztetés és kiporolás végett a páholyok drapériáit, s konstatálták, hogy valamennyit már félig megette a penész, s maholnap már egészen szétmállik, úgy, hogy már a télre valószínűleg újakkal kell pótolni.

A szép ciradás díszítések is egymásután pattognak le, s nem bírják már sokáig.

Lám ilyen jó és tartós dolgot tudott produkálni a város vezetősége azért a drága pénzért.

De ha Ujhelynek így is jó!
— **Nagy tűz Ujhelyben.** Kedden este 10 órakor hatalmas tűz hamvasztotta el a Windisch-Grätz herceg tulajdonát képező ujhelyi téglyágyarat. Az egész gyár két melléképülettel teljesen leégett. A kár jelentékeny. Az egyik helyiségben 30 munkás aludt gyanútlanul, s mindenki elfeledkezett róluk az első zavarban. Csak nagy nehezen tudták aztán kimenteni őket.

— **Sátoraljaujhely r. t. város rendőrkapitányának figyelmébe.** A Wekerle-téri kereskedők keresték fel szerkesztőségünket e hó 30-án, panaszaik elmondása után arra kérték minket, hogy ajánljuk a nyilvánosság színe előtt a rendőrkapitány figyelmébe azokat a botrányos állapotokat, a melyek a Wekerle-téri fiakker állomás helyén a folytonos panasz dacára is nap-nap után megújulnak. Az ott terjedő ház és légiónyi légy és a zajon kívül, örökösön kell szenvedniük azt a piszkos nyelvi veszekedést és verekedést, melyet délelőtt és délután rendeznek a bérkoosik

koosai. A hajgált ostoronyelekből fadarabokból, azután kijut a közönségnek is, a kereskedőknek is bőven. A minap (30-án) ismét áttérelődött a verekedés a járdára és egy elhajított fadarab megsértet egy aramén embert — a mire figyelmessé tette egyik kereskedő a 16-os számú rendőrt, aki nevetgélés közt figyelemmel kísérte ezt a hecezet. — „Mi köze magának ahhoz” goromba szavakkal megsértődve tovavonult. Ez is megváltozott idők jele!

— **Ügyészégi megbízott-helyettes.** Az igazságügyminiszter *Gazdy Béla* gálszécsi kir. járásbírósi joggyakornokot a gálszécsi kir. járásbírósi mellett alkalmazott ügyészégi megbízott állandó helyettesül rendelte ki.

— **A kőműves-segédék gyűlése.** A sátoraljaujhelyi kőműves-segédék — mint lapunk mult számában jeleztük — f. hó 28-án, vasárnap d. u. 3 órakor népes gyűlést tartottak a „Nyul” kerthelyiségében. A gyűlés megnyitása után felolvasták a kőműves-segédék részéről munkaadókhoz beadott memorandumra vonatkozó és lapunk egyik előző számában már közölt választ, melyet magukra nézve sérelmesnek találtak. A gyűlésen jelen volt kőműves-segédék ezután *Batizs Gyula* budapesti kőművesegéd indítványára egyhangulag kimondták, hogy a munkaadók választát, miután abban helyzetük javítására célozó garanciát nem találnak, egyszerűen tudomásul veszik és f. hó 29-től, hétfőtől kezdve munkába nem állanak. Azóta a sztrájk tartott, de csak rövid ideig. Tegnap ismét tárgyalásba boesátkoztak a sztrájkoló munkaadókkal, amelynek eredménye az lett, hogy a kőműves-segédék tegnap délutántól munkába léptek a következő feltételek mellett: munkaidő reggel 6 óratól este 6 óráig, azon munkás, aki legalább 2 év óta segéd, 32 fillér munkadíjat kap óránként. A früstkőre szintén fél óráért és az ebéd egy órájáért fizetés nem jár. Konstatáljuk, hogy a tárgyalás a segédék javára járt némi eredménnyel. A gyűlés egyébiránt, melyen a hatóság részéről *Kelner Sámuel* rendőrbiztos volt jelen, teljes rendben folyt le és oszlott szét.

— **Ováció.** A sztrájkoló kőművesek 4 napig tartó sztrájk után beszűntették a sztrájkot. A sztrájk fi-naléja *Zombory* vállalkozó lakásán járszódott le, kihez a sztrájkolók mintegy 80 főnyi tömege vonult, s megköszönve közbenjárását zajos ovációt rendeztek, tiszteletére, mivel ő volt az, ki engedményeket legelő-ször hajlandó adni és ügyükben közbenjár.

— **Verekedés rendőri felügyelet alatt.** T. Szerkesztőség! E hó 28-án Varrannó utcán sétáltam s egy kores-mából kihangzó duhajkodás zaja állított meg. Mint a népelet iránt érdeklődő ember — vártam a fejleményeket és csakhamar egy kis társasággal együtt szemlélhettem a paraszt subanczok verekedését. Az összeverődött társaság legérdekesebb alakja két városi rendőr volt, kik botjaikra támaszkodva pipafüst mellett isteni nyugalommal s arcukon a legedesebb bohómiával szemlélték a jelenetet. Közben azután a bieskák és üvegek is működni kezdtek, vér is folyt itt-ott — amin azután a két kedélyes rendezés igen jókat kacagott, s jókedvű fuldokló nevetés közt emlegetvén a vitézebbek nevét a kiket, a mint mondták — „az Isten akár hova tegyen, olyan ügyesek!” Ilyen véres verekedést sohasem láttam, ijedtemben szólam akartam a két mulató rendőrnek, hogy fékezze meg a verekedőket, mert meggyilkolják egymást, amire szomszédaim kétségbeesetten kapaszkodtak belém s figyelmeztettek, hogy azt valamiképen meg ne tegyem, mert engem szidnak majd össze a rond öreik. A verekedés az asszonyok közelbépésére szerencsésen véget ért, s én egy ismerősömhöz tértem be, ahol véletlenül a város bírójával találko-

tam. Sietve mondtam el a főbírónak ékes tót nyelven a történeteket. (Varrannó város főbírája magyarul egy szót sem tud!) — amire a főbíró úr aranyos kedélyjel jegyezte meg: — Nem baj az uram, nálunk a nép minden vasárnap így verekszik.

Én pedig csudálkoztam a magistratus aranyos kedélyén, mely a vér folyására sem hagyja el őket.

— **Csizmadia-iparosaink figyelmébe.** Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter leiratott intézett a kereskés és iparkamarához, hogy az 1902. évi március hó végéig a honvédség számára szállítandó bakancsok és könnyű cipők elkészítésének főlval-lalására vonatkozó feltételeket közöljék a kisiparosokkal és a pályázatban való részvételre szólítsák föl őket. A honvédelmi miniszter ugyan is, tekintettel a kisiparosok jelenlegi szomorú helyzetére, 16,320 bakancsot és 6680 pár könnyű cipő készítését a kisiparosoknak tartotta főnn. A szállításban csakis adófizető s ipartestületi köteletben levő kisiparosok vehetnek részt.

— **Tűz.** E hó 27-én éjjel félegykor óriási láрма s harang kongás verte fel Tarcaz város mélyen alvó lakosságát Adonyi Mária nevű asszony háza ugyanis kigyult s teljesen leégett. Hogy a tűz tovább nem terjedt, az tisztán a tűzoltóság parancsok, Horváth Imre erélyes s tapintatos intézkedéseinek köszön-

— **Villámcsapás.** Kis-Géres zemplémegei községben f. hó 18-án óriási vihar dühöngött. Három napszám ember a vihar ellen menekülve egy fa alatt húzódtott meg. Alig ültek azonban le, becsapott a villám a fába, ketten azonnal meghaltak, a harmadik azonban, a ki távolabb állott szerencsésen megmenekült. Az áldozatokat nagy részvét mellett temették el.

— **Hólabda-piknik Bártfa-füredben.** Aug. 19-én fényesnek ígérkező, teljesen zártkörü bált rendez Doby István, a budapesti hólabda piknik rendezője több sárosvármegyei és pesti elkölő család részvételével. A „nyári hólabda-piknik”-nek elnevezett mulatságon — mint értesülünk — a következő családok vesznek részt: Berzevicsy Albert v. b. t. t., Bornemisza Lajos, Bornemisza Adam, Bárdossy Jenő főispán, Bujanovics Béla, Bánó Iván, özv. br. Ghillány Lászlóné, br. Ghillány Imre, Hegedüs Sándor keresk. miniszter családja, Köszeghy Sándor, László Zsigmond, (Budapest), Liphay István, Hulitius János, Meliorisz Kálmán, Meczer Gyula (Zemplén), Péchy Antal, Hammersberg Jenő koronaügyész családja, Pulszky Géza, Szinnyey Merse Kálmán, Abaujából, Zemplénből és Budapestről is több fiatal ember igérte meg eddig is jövetelét. Különben az is biztosítja a táncosok elegendő számát, hogy — tekintettel a mulatság „hólabda” jellegére — minden résztvevő hölgy két fiatal ember jövetelét biztosítja. Az összes hölgyek felér ruhában jelennek meg, a mi igen bájos képpé varázsolja majd a tánctermet.

— **Óriási vihar,** jégeső volt f. hó 29-én, hétfőn este fél 11 órakor Lazonny, Berettő, Falkus, és Kácsádon. Egész napon át derült szép idő, mértéken felüli hőség után, este egészen váratlanul, mennydörgés és villámzással oly fergetegű zuditotta az égiháborúnak az említett közsé-gek, hogy házfedeleket sodort le, csútróket, asztalokat rombolt, forgatott fel, s a mintegy 10 percig tüktojásnyi nagyságban szakadt a jég a nyugati oldali épületeim minden ablaküvegét bezúzta. Gyümölcs-fákat gyökerestül ragadt ki és tördelt össze, a gyümölcstermet leverte, kiűn a kendert, tengerit stb. letiporta, kereszteteket forgatott fel és csépett ki. A kár igen nagy, s tekintve az amugy is inységgel fenyegető jövőt, ezzel csak súlyosbodott a szegénypép állapota. Sarju-termesről odig szó sem lehet, a setésvész állandó, széna szalmater-

més csak felényi, a marhaarak a legmagasabbak. Szóval csüggedten s reményvesztetten nézünk a jövő elé és félt. sőt bizonyos, hogy az ily csapások stíri sorozata csak az amerikai kivándorlást fogja nagyobb mértékben előmozdítani, ha az orvoslás módja s eszközei sokáig fog-nak vártni magukra.

— **Kisdödő-ünnepi évzáró-ünnepély.** Kedves ünnepélynek voltak tanu f. hó 29-én a város barátszeri kisdödő-ünnepében azok, akik a népoktatás, de különösen a kisdödő-nevelés ügye iránt érdeklődnek. Ezen a napon mutatták be ugyanis a kisdedek, mily hatással van az óvó reakció és mondhatjuk, rendkívül kedves benyomást tett a jelen-volt szülőkre és érdeklődőkre az a gyermekcsoport, amely egészen otthonosan, bátran és szépen mondotta el a betanult versikét, énekelte a darabokat és játékokat. Szinte a fel-nőtt ember is oda kívánczozott közé-jük s szeretett volna teljesen részt venni játékaikban. Ez az ünnepély tanuságot tett arról a szakképzett-ségről, buzgalomról és szeretetről is, melylyel *Füthy Berta*, férjezet *Sztan-kovszky* Sándorné a gyermekeket vezető és körülveszi s bizonyoságot tesz arról is, hogy dacára annak a sok üldözésnek, amit az óvónőnek a város vezető emberei részéről ki kellett állania s a melynek nyomása alatt az egész éven át synylődött, nem vesztette el energiáját és hi-vatás szeretetét.

Az ünnepélyt, amelyen *Vágó Gyula* állami iskolai igazgató, mint Zemplé-nvármegyei kir. tanfelügyelőjének megbízottja és a kisdödő-ünnepi felügyelő-bizottság képviselője el-nökölt, egy kis testgyakorlat előzte meg. Azután imára álltak fel a gyermekek, melynek befejeztével *Ujhegyi Gizike* egy versikével üdvözölte a vendégeket. A kis lányka oly kedvesen köszöntötte az össze-gyűlteket, hogy úgy a közönség mint az igazgató dícséretét kiérdemelte. Ezután beszéd- és értelemgyakorlatot tartott az óvónő a különböző nevekéről, a melyről áttért a jobb és baloldal magyarzásába, s az emberi test részeinek ismertetésére s erről egy dalooskát énekeltetett s a beszéd- és értelemgyakorlatokat át-vitte még a lóra. Az egész igen ügyesen volt összeállítva s nagyon sikerült. Ezután következtek a szavalások a melyek szintén nagyon jók voltak. A kisdödő minden növendéke elmondott egy-egy verset s mikor már mindenik szavalt, kö-vetkeztek az énekek, melyeknek vé-géztével *Schermer Fánika* mondta a zárszót. Ekkor az óvónő kivette a gyermekeket az udvarra, ahol azután a különböző játékokat mutatták be. Az ünnepély végeztével *Vágó Gyula* ölnök teljes megalégedését nyilvánította a látottak és hallottak fölött meleg szavakban mondott köszönetet az óvónőnek úgy az inté-zeti felügyelő-bizottság, mint a kir. tanfelügyelő és a maga nevében azért a lelkiismeretes buzgóságért amelynek eredményét e szép ünne-pélyen ismerte meg a jelenvolt nagy-számú közönség. *bk.*

— **Legjobb orvosság.** Mindazok, kik gyomorba, étvágytalanság, rossz emésztés, májfájdalmak, kólika, vér-szegénység, ideges fogfájásba szenvednek, használják a Pserhofer vértisztító labdacokat, melyek teljesen ártalmatlanok, gyorsan és biztosan hatnak és a legelsőrangú orvosok által ajánlatnak. Hasznos szolgálatot vélnék tenni t. olvasóinknak, ha e kiténő szert b. figyelmükbe ajánljuk, 1 tekeres, mely 6 doboz a 15 labdac 1.05 frt.

A közönség köréből!)

Fizetésemelés és a néptanítók.

Legyen nyugodt a közvélemény: a fenti cím világért sem jelenti a

*) Alak és tartalomért a beküldő felelős.

27000 néptanító megmozdulasát, mert jóllehet elérte az alkotmányos kor- szak óta a katonák, állami tisztviselő- k és lelkészek fizetés ügye rendezé- sét: a jelenlegi módzatok mellett sinec kedve, 600—800 koronás mi- nimális fizetésével beleszólni az új koncertbe.

A miért mégis lehetetlen a hall- gatás annak oka a László Ferencz kiérdemesült állami végrehajtó úr cikke, mely azon alkalmasságból lát- tott napvilágot, mert Beregszászy István vármegyének kir. helyettes tanfelügyelője az állami tisztviselők fizetése melletti akciójánál szerepelni nem akart. A sorok közt olvasható iróniával támadta a nevezett s. tan- felügyelőt mint volt 800 koronás fizet- tés tanítót.

Mi tanítók, ugy a mai intelligencia 95 százaléka nem hiszünk és nem hiszik László Ferencznek azon giga felfogásról tanuskodó állítását, hogy: „Beregszászy István akkor, amidőn ő a tanítói állást választotta élete céljál, már az iskola falai között megbarátkozott azzal a tudattal és elkészült (volna) reá, hogy mint fa- lusi tanító kényelmesen meg fog- elhetni abból a törvényileg biztosít- ott 800 koronás fizetésből, tehát az ennél több már oly sok, hogy több- ről álmodni sem mert.”

Látja uram én, mint lélektannal foglalkozó egyén, a tanítói állást és ennek képviselőit sőt a fitymáló hangját nemcsak megérteni, de né- mely szempontból még méltányolni is tudom. De hát kérem, ha e so- vány talaj nem bírja megnevelni a belé vetett jó magot, ennek nem egészen a magvető az oka? Legfel- jebb csak annyiban lehet az hibás, hogy ne pazarolja oda a közvagyon- t a hová nem érdemes.

Volt végrehajtó Uram! szállok az úrhoz! Önt nem érintette a kor szelleme, mert ha érintette volna, ugy tudhatná, hogy bár fizetés dol- gaban az a 27000 főnyi hadsereg, mely 800 koronás minimumon él,

intelligens nép és a paloták uraitól lefelé a végrehajtókig szóba állanak vele, nem a *fiactest* nézik, hanem az érdemet, az élelapok túltelkei megszűntek lenni, a nemzet életében és testében számottevő tényezők lettek s a végrehajtók, nem hiszem, hogy bár végső esetben nélkülözhe- tetlen szolgálatot teljesítenek, de a nemzetet újja teremtő, a Magyaror- szágot újra meghódító munkában a proféták által nem említettek.

Büszkén állítjuk: mi a nemzet napszámosai vagyunk s várjuk munka után a jutalmat, s az ön gunyoros mondását: „Nines szebb dolog, mint a megelégedés” a tanítók őszintén magokénak vallják. Vannak minden állásban egyének, kik kevés fizetés- sel kezdik s ezért a nagyobb állásuk- ban sokra felviszik; s vannak olyan- kók kik mégis mindig elégedettek, vagy mindig elégedetlenek. Ez utóbbiak hovatovább többen-többen lesz- nek. En e szociális szempontból ag- gasztó jelenséget a most szóban forgó mozgalom előtt általában el- terjedve tapasztaltam. Nem ismerem az állami tisztviselők helyzetét; nekem a mozgalomhoz semmi szavam; mondom: ennek jogos vagy bármint voltától *eltekintve*: aggasztónak kezd feltűnni a társadalom képe. A „pa- nem et circenses”-t kiabáló gladiato- rok hadát kik egykor láncokkal verdesték Róma falait: bár honunk sohasse látná.

Ez a L. F.-féle felfogás, eltekintve a jelen mozgalomtól, sérti a törvény- hozás gondoskodásába vetett hitet s a kormányzatot, s oly színben tün- tette fel azt, mintha a közszolgálat embeireivel miután töredék s a me- lyet a fizetés rendelkezésére a vá- lasztások előtt kell megfelelő nyom- sással kényseríteni.

A jelen alkalmattal a k nyérmezei útközbe hajánál fogva bevont tanítói közérzület adott viszonyok közt büles miniszterétől várja fizetése rendezésének munkáját, azt hálás szívvel veendő, így B. I. kir. s. tan-

felügyelő is, ki nemzetiségi vidéken évek hosszu küzdelmei során, szor- galommal fényes eredménnyel, azóta itt, testet lelket öli irodalmi és irodalmi munkával érdemelte ki azt, hogy mi- niszterünk, első „munkatársunk” e de- rök vármegye adminisztrációjával is megbizta, *szem lármáért*, amit nem szo- kott a tekintetes vármegye hallani, hanem esendes, de alapos tanügyi sikeres működéséért fogja őt s a hozzá hasonló néptanítókat főllebb emelni a „munkatárs”.

Az előléptetés és díjazásra nézve tehát nem a kiérdemült végrehajtók- tól várjuk az irányzót, Előre mi ma- gunk is törekszünk, de a mi eszkö- zeink mások. Mi a verejtékes, be- sültetés munka árán igyekszünk el- érni célunkat, hogy L. úr mit és miként akar, ahhoz semmi közünk.

S ha mégis, ezer közül csak egy tanító *érheti* el: mi büszkék vagyunk *hogy eléri a tanfelügyelői szép tiszte- t*, ne fájjon ez eset a kiérdemesült végrehajtó büles fejének, ne kiabálja, *hogy tanítóból lett tehát?* . . . No?! Mert, tisztelt úr! Egyik é ameri- kai volt köztársasági elnök az alkotmányozó gyűlésen mikor azt vetette egyik fél a szemére, hogy: „az úr szabó volt” elég ügyesen, azt a feleletet adta: „hát nem tudtam-e jó nadrágot szabni?” Hát jegyezze meg L. F. úr is, hogy az adminis- trátorra lett tanító is tudott a mult- ban jól tanítani, s ma is megállja helyét derekasan.

Egyébiránt Uram, hogy se ő, se B., a volt tanító túl ne becsültesék, annak elkerülése céljából tessék ön Uradagodnak egy ajánlatot s hiszen hogy ebbe tanfelügyelőm — ha csak ez ellen önzete nem tiltakozik — bele fog egyezni utólagosan.

Allittasson ugyanis össze ön egy olyan zsűrit, mely mindkettőjüket mérlegbe vesse, ha e mérésnél tan- felügyelőm szellemileg könnyebbnek találhatik, akkor az ön fitymáló kri- tikájának nemcsak hogy helyt adunk, hanem ezen felül én 1200 korona fi-

zetésemmek évi 10 százalékát fela- jánlom Önnek életem fogytáig oly célból, hogy azt a végrehajtói pályán kiváló érdemeket szerzett egyének árván maradt gyermekei nevelteté- sére fordíthassan.

Megengedjük, hogy végrehajtó úr is nagy reményekkel kezdte repülő gépével mégis mindig a kezdeténél tart, nem vihette sokra. Sorsa példa legyen tehát sokaknak: „qui poteris volare, quum alas non habeas.”

Mint ahogy a tanítóknak nehéz időkbén támadtak, es nem kérészo- kolt uton, segítő támaszaik, ma min- denféle mozgalomtól távol, indiffe- rensen kívánnak maradni, s tanfel- ügyelőikkel, más uton óhajtnak sor- suk javulását. Képviseelőnk rá- utazni pedig éppenséggel nem aka- runk.

Viszonyainkról tehát ne tartson L. F. úr szabad liceumot a tanító, állás, díjazása, emelkedése, elége- dettségéről. Amiért pedig tanfelügye- lőnket ama mozgalomba egyik sze- repvívőnek behajszolnia nem sike- rült; ne menjen neki, mint dámbu- tehén a fiának. A nagy nevű s ál- talan is kiválóan becsült tisztvi- selőket pedig egyáltalán kár saját irodalmi fellépése igazolásául felso- rolni mint Phaedrussz szajkója a pá- vatollakkal: velők ne ékesítse fel magát!

Alsó-Bereczki, 1901. jul. 20.

Id. Berecz Károly.

Kiadótulajdonos: LANDESMANN MIKSA

A magyar királyi államvasutak Budapest—Lawoczne közt közlekedő vonatainak MENETRENDJE

Budapest k. p. u. — Miskolcz — Lawoczne.													
ÁLLOMÁSOK													
Gy. v	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v		
I. II.	I-III.	I-III.	I-II	I-III.	I-III.	I-III.	I-III.	I-III.	I-III.	I-III.	I-II.		
710	850		235	800	855	ind.	Budapest keleti pályaudvar	635	130		700	830	1000
1105	212	336	630		324	ind.	Miskolcz	1234	925	1237		256	552
1212	220	644			333	érk.		1225		1220		248	545
1113	221	345			334	ind.	Zsolca	1224		1228		247	544
1150	312	433	713		432	érk.	Szerenes	1125	837		1134	152	503
	753	753			807	érk.	Debreczen	658		822		822	
822	822		401		v. v.	ind.	Debreczen	403	1207			758	750
1156	318		715		414	ind.	Szerenes	403	831			145	502
1255	439		814		505	érk.	Sátoraljaihely	1100	728			1210	402
532	1205		1205		633	érk.	Mező-Laborez	910	350	350		350	1149
341	1112		1112		1205	érk.	Kassa	330	445			445	1250
	1250		533		1005	ind.	Kassa	533	1005			341	
	1149		330		445	ind.	Mező-Laborez	1112	1205			332	
110	506		I-III.		350	ind.	Sátoraljaihely	1205				1153	341
207	614		846		739	érk.	Csap	756				1038	247
347	730		943		916	érk.	Ungvár	615	654	409		836	108
505	835		1035	410	1133	érk.	Nyiregyháza	446	553			646	1157
1157				651	646	ind.	Nyiregyháza		444		843		505
108	446			835	836	ind.	Ungvár	835		653			505
209	619			935	941	ind.	Csap	730		542		1133	345
227	641			1016	1008	érk.	Bátyu	555		520		1030	246
441	642				1235	érk.	Bátyu	526				1009	228
730	1030				456	érk.	Királyháza	320				805	1202
	340					ind.	M.-Sziget	1130				600	1005
1005	1130			330	600	ind.	Körösmező			950		1201	
1202	320	V. v.		848	805	ind.	M.-Sziget	1050		727		456	730
237	650	I-III.		1033	1038	ind.	Királyháza	842		504	V. v.	942	441
313	740			1110	1120	érk.	Bátyu	506		414	I-III.	852	218
				1117	1157	ind.	Munkács	415		402			141
				1212	110	érk.	Munkács	344		301		820	
				131	255	érk.	Szolyva-Hársfalva	240		150		719	
				243	430	érk.	Volócze	122		1231		606	
						érk.	Lawoczne	1158					